

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2973/2025
17.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Мاستиловић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Брановачки, адвокат из ..., против туженог „CARNEX“ ДОО Индустрија меса Врбас, чији је пуномоћник Божидар Бероња, адвокат из ..., ради поништаја решења, утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 921/24 од 05.12.2024. године, у седници одржаној 17.06.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 921/24 од 05.12.2024. године тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Трећег основног суда у Београду П1 729/19 од 07.12.2022.године и одбија захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка од 331.750,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправке пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 729/19 од 07.12.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је поништено као незаконито решење туженог о престанку радног односа број .../2016 од 02.02.2016. године па је утврђено да је тужиоцу радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, почев од 11.11.2015. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу уместо враћања на рад исплати накнаду штете од 10 месечних зарада тужиоца у укупном износу од 348.631,60 динара са законском затезном каматом од 28.03.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев преко досуђеног износа накнаде штете из става другог изреке до траженог износа од 627.536,88 динара са

траженом законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене зараде за период од 02.02.2016. године као дана незаконитог престанка радног односа па до 30.11.2018. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе као у том ставу. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиоца пријави на обавезно социјално, здравствено и пензионо осигурање код надлежних фондова почев од 02.02.2016. године, да за тужиоца уплати све доприносе за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање за период од 02.02.2016. године па до 25.03.2019. године, те да у радну књижицу тужиоца унесе податке о радном стажу за период од 02.02.2016. године. Ставом шестим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 272.000,00 динара. Ставом седмим изреке тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 921/24 од 05.12.2024. године, ставом првим изреке преиначена је пресуда Трећег основног суда у Београду П1 729/19 од 07.12.2022. године у ставу првом изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог о престанку радног односа број ../2016 од 02.02.2016. године и утврди да је тужиоцу радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време почев од 11.11.2015. године. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке и одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да уместо враћања на рад тужиоцу исплати накнаду штете од десет месечних зарада у укупном износу од 348.631,60 динара са законском затезном каматом од 28.03.2016. године до исплате. Ставом трећим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртном изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због изгубљене зараде за период од 02.02.2016. године до 30.11.2018. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе као у том ставу. Ставом четвртим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу петом изреке тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоца пријави на обавезно социјално, здравствено и пензионо осигурање код надлежних фондова почев од 02.02.2016. године, да за тужиоца уплати све доприносе за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање за период од 02.02.2016. године па до 25.03.2019. године, те да у радну књижицу тужиоца унесе податке о радном стажу за период од 02.02.2016. године. Ставом петим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу шестом изреке првостепене пресуде тако што је одбијен захтев да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 192.000,00 динара и одређено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Ставом шестим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка од 49.500,00 динара.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију, захтевајући трошкове ревизијског поступка.

Одлучујући о ревизији у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...10/23, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос на одређено време код туженог по основу уговора о раду од 04.08.2015. године, на радном месту „...“ агент продаје. Радни однос заснован је на одређено време у трајању од три месеца због повећаног обима посла почев од 04.08.2015. године, с тим да је тужени пријавио тужиоца на обавезно социјално осигурање почев од 03.08.2015. године. Радни однос према уговору о раду је истекао 03.11.2015. године, након чега је тужилац наставио да ради код туженог у континуитету без уговора о раду, због чега се обраћао и Инспекцији рада којој је дана 25.12.2025. године поднео пријаву против туженог због чињенице да ради без закљученог уговора о раду, да му је важећи уговор истекао, а да није закључио нови уговор о раду са туженим. Након тога, тужени је понудио тужиоцу да потпише ретроактивно уговор о раду, али је тужилац то одбио, након чега је донето решење о престанку радног односа број/2016 од 02.02.2016. године, због истека периода на који је радни однос заснован.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев па је поништио као незаконито решење туженог о престанку радног односа од 02.02.2016. године и утврдио да је тужиоцу радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време почев од 11.11.2015. године, те обавезао туженог да тужиоцу исплати накнаду штете од десет месечних зарада тужиоца као и да исплати накнаду штете због изгубљене зараде за потраживани период, да пријави тужиоца на обавезно осигурање и уплати доприносе, оцењујући да је тужилац закључио само један уговор о раду са туженим од 04.08.2015. године, који је истекао 03.11.2015. године, након чега је наставио да ради код туженог без закљученог уговора све до 02.02.2016. године, када је донето спорно решење о престанку радног односа, због чега су се испунили услови из одредбе члана 37. став 6. Закона о раду.

Другостепени суд је одлучујући о жалби туженог преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев закључивши да је уговор о раду од 04.08.2015. године, закључен на одређено време у трајању од три месеца а да је тужилац након 04.11.2015. године (када је уговор истекао), наставио да ради код туженог на истом радном месту све до фебруара 2016. године, али не преко пет радних дана по истеку 24 месеца, због чега се нису испунили услови из члана 37. став 6. Закона о раду.

По оцени Врховног суда, становиште другостепеног суда је зансовано на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 32. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, ... 75/14) прописано је да се уговор о раду закључује пре ступања запосленог на рад, у писаном облику (став 1.). Ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. овог члана, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад (став 2.)

Одредбом члана 37. Закона о раду, прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1.); послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на

основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2.); ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6.).

Имајући у виду цитиране законске одредбе произилази да до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време долази путем правне фикције правне промене. Правна фикција доводи до преображаја ако је запослени засновао радни однос на одређено време ван случајева када је то по закону било могуће. Правна промена доводи до преображаја ако запослени настави да ради дуже од 24 месеца (при чему има закључен уговор о раду на одређено време) или ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку времена за који је уговор о раду закључен (без уговора о раду на одређено време) и тада до успостављања радног односа на неодређено време долази накнадно – истеком петог радног дана у наставку рада. До прерастања радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, долази дакле када буде прекорачен праг толеранције, то јест када након истека трајања уговора о раду на одређено време запослени настави да ради без уговора о раду код истог послодавца још пет радних дана, што је у конкретном случају. Тада, радни однос на одређено време постаје радни однос на неодређено време управо тог петог радног дана, при чему се не рачунају дани недељног одмора, годишњи одмори, плаћена одсуства, боловања, празници, удаљења са рада и други нерадни дани.

У конкретном случају, тужилац је након престанка важења уговора о раду од 04.08.2015. године (који је истекао 03.11.2015. године), наставио да ради код туженог све до доношења решења о престанку радног односа 02.02.2016. године, због чега су испуњени услови из члана 32. и 37. став 6. Закона о раду за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време јер је тужилац и након истека важења уговора о раду на одређено време наставио да ради код туженог без закљученог уговора о раду дуже од пет радних дана. С тога, правилан је закључак првостепеног суда да је дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, почев од 11.11.2015. године.

С обзиром да је тужиоцу радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, то је правилно као незаконито поништено оспорено решење о престанку радног односа, јер се преображени радни однос, сада као радни однос на неодређено време, не може законито отказати због протекла времена.

Како је основан захтев тужиоца за поништај решења о отказу то исти има право да уместо враћања на рад захтева накнаду штете у смислу члана 191. став 5. Закона о раду, с обзиром да је захтев акцесорне природе и зависи од одлуке о главној ствари. Такође, тужилац сходно одредби члана 191. став 2. Закона о раду има право и на накнада штете у висини изгубљене зараде која у себи садржи припадајуће порезе и доприносе, као једна од правних последица незаконитог престанка радног односа.

Правилна је и одлука првостепеног суда о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку, имајући у виду његов исход.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужилац је успео у ревизијском поступку па му припада право на накнаду трошкова тог поступка, који обухвата трошкове на име ангажовања пуномоћника адвоката за састав ревизије у износу од 49.500,00 динара, применом важеће Адвокатске тарифе и на име судских такси на ревизију 112.900,00 динара и одлуку по ревизији 169.350,00 динара, применом важеће Таксене тарифе, укупно 331.750,00 динара.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 165. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију с обзиром да исти није успео у ревизијском поступку, а наведени трошак није био нужен за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП због чега је у смислу одредбе члана 165. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић